

אווה מוזס קור ואחותה התאומה מרים נולדו ב-30 בינואר 1934 בכפר בטרנסילבניה. משפחת מוזס היו היהודים היחידים בכפר. בשנת 1940 עבר הכפר, כשאר צפון טרנסילבניה, להונגריה, ובשנת 1944 גורשה המשפחה לגטו צ'היי שבעיר שימלאו סילבאניי. לאחר מספר שבועות נשלחה המשפחה לאושוויץ. שני הוריה ושתי אחיותיה הגדולות של אוה נספו באושוויץ, רק היא ומרים שרדו, כי ד"ר יוזף מנגלה השאיר את כל התאומים בחיים לצורך עריכת ניסויים בהם.

לתאומות מוזס הזריק מנגלה חומר רעיל, שלהערכתו היה אמור לגרום למותן בתוך כשבועיים. התאומות שרדו.

לאחר שחרור אושוויץ, ב-27 בינואר 1945, שבו התאומות לרומניה והתגוררו בקלוז' עם דודתן. ב-1950 קיבלו היתר יציאה מרומניה ועלו לישראל.

אווה מוזס למדה בישראל בבית ספר חקלאי, שירתה בצה"ל ונישאה ב-1960 למייקל קור, אזרח אמריקני. הזוג השתקע במדינת אינדיאנה וב-1965 קיבלה אווה מוזס-קור אזרחות אמריקנית.

בשנת 1978 החלה מוזס-קור בחיפוש אחר "תאומי מנגלה" אחרים ובשנת 1984, לאחר שהתארגנה קבוצת ניצולים, הקימו אווה ואחותה מרים את ארגון "נצח תאומי אושוויץ" שמטרתו לתמוך בניצולי אושוויץ עליהם נערכו ניסויים רפואיים בהיותם ילדים. הודות לארגון זה היא איתרה 122 תאומי מנגלה אחרים.

בשנת 1988 שבתה רעב במשך 13 ימים, בדרישה שממשלת ישראל תפעל לאיתורו של מנגלה. מוזס-קור הקימה גם מוזיאון ומרכז הדרכה על השואה בשנת 1995 בעיר מגוריה, כדי ללמד את הציבור על השואה ועל כוחה של הסליחה. באמצע שנות ה-90 נפטרה אחותה מרים. בשנת 2014 יצא לאור ספרה "שרדתי. חיי הקורבן של יוזף מנגלה".

אוה נפטרה בקרקוב שבפולין ב-4 ביולי 2019.

החלק בעדות אותו עיבדנו לסיפור של הסרט הוא אמירתה של אוה כי היא סולחת לנאצים על כל מה שנעשה לה. היא הסבירה שהיא אינה סולחת לנאצים כי הם ראויים לכך, אלא כי היא ראויה להשתחרר מנטל השנאה ואינה רואה עצמה כקורבן אלא כגיבור שזכה לצאת בחיים מן התופת.

הסרט נע בין פלאשבקים של אוה מהילדות (הפרידה מהמשפחה והניסויים עצמם) לבין אוה בחייה הבוגרים כאשר היא נואמת מול אולם מלא ומספרת על בחירתה לסלוח.

היה חשוב לנו להעביר בסרט את מסר הסליחה של אוה ולהעלות את המודעות לנושא תאומי מנגלה שלדעתנו פחות מדובר בשנים האחרונות.